

POLSKA
RZECZPOSPOLITA
LUDOWA

URZĄD
PATENTOWY
PRL

OPIS PATENTOWY

64 332

Patent dodatkowy
do patentu

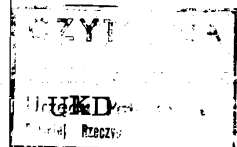
Kl. 37 a, 7/14

Zgłoszono: 12.II.1970 (P 138 765)

Pierwszeństwo:

MKP E 04 b, 7/14

Opublikowano: 25.I.1972

Twórca wynalazku: Andrzej Droźniak

Właściciel patentu: Biuro Studiów i Projektów Typowych Budownictwa
Przemysłowego, Warszawa (Polska)

Sposób wznoszenia przekrycia wiszącego

1

Przedmiotem wynalazku jest sposób wznoszenia przekrycia wiszącego zwłaszcza dla budowy przeznaczonych do wielokrotnego montażu i demontażu.

Dotychczas przekrycia wiszące montowano na stałych podporach, z zasady kolejno ciągnęto po ciągnięciu a następnie montowano odcinkami i polami przegrodę i układano warstwy izolacji.

Taki sposób wznoszenia przekryć wiszących wymagał skomplikowanych regulacji i pomiarów w trakcie całego montażu.

Występowało tu wiele trudności związanych z czasowymi dużymi odkształceniami i częstokroć z koniecznością montażowego dociążania siatki lin. Najczęściej wzniesienie przekrycia wiszącego wiązało się ze złożonymi pracami stanu zerowego wymagającymi długotrwałych robót żelbetowych na mokro; transport gotowego przekrycia był w zasadzie niemożliwy.

Celem wynalazku jest wyeliminowanie dotychczasowych wad i niedogodności, a zadanie techniczne prowadzące do osiągnięcia tego celu polegało na opracowaniu sposobu wznoszenia przekrycia wiszącego bez użycia ciężkich maszyn budowlanych w toku jednej operacji.

Cel ten osiągnięto przez ustalenie sposobu według wynalazku, którego istota polega na tym, że elementy podporowe przekrycia umieszcza się we wgłębieniu podłużnym, po czym do górnych

2

ich końców przymocowuje się zakotwienia elementów rozciąganych przekrycia, a następnie dolne ich końce przesuwają się w kierunku do zewnątrz najkorzystniej za pomocą lewarów hydraulicznych — aż do projektowanego położenia poszczególnych elementów konstrukcji.

Sposób według wynalazku pozwala na wzniesienie przekrycia w jednej operacji, umożliwia dogodny, łatwo dostępny montaż i sprawdzenie zaprojektowanych wymiarów oraz znaczne zredukowanie i uproszczenie regulacji elementów konstrukcyjnych. Ponadto zmniejsza się wrażliwość na niedokładności tolerancji. W początkowej fazie wznoszenia przekrycia automatycznie sprawdza się wytrzymałość podstawowych elementów konstrukcji. W dowolnej fazie wznoszenia można operację zatrzymać lub cofnąć.

Dzięki sposobowi według wynalazku, w trakcie wznoszenia przekrycia występuje zjawisko samorównoważenia się konstrukcji; konstrukcja znajduje się w równowadze. Zaletą sposobu według wynalazku jest także możliwość demontażu przekrycia, zwinięcia w rulon całości powłoki i przeniesienia jej w inne miejsce celem ponownego montażu. Redukuje się przy tym zakres robót stanu zerowego i stosowanie mokrych procesów.

Sposób według wynalazku jest przedstawiony w przykładzie wykonania przekrycia wiszącego uwidocznionego na rysunku, na którym fig. 1 przedstawia przekrycie przed wzniesieniem, w wi-

doku z boku, a fig. 2 — przekrycie po wzniesieniu, również w widoku z boku.

Jak uwidoczniło na rysunku, elementy podporowe 4 umieszcza się we wgłębieniu podłużnym 7, po czym do górnych ich końców przymocowuje się zakotwienia elementów rozciąganych 1. Po zespoleniu z elementami ściskanymi 2 i powłoką 3 za pomocą na przykład lewarów hydraulicznych 8 przesuwają się dolne końce elementów podporowych 4 w kierunku do zewnątrz, aż do projektowanego położenia poszczególnych elementów konstrukcji. Wówczas odciągi 5 przejmują obciążenia wynikające z warunków równowagi. Do konstrukcji wgłębienia podłużnego 7 może być użyty żelbet bądź koryto stalowe. Dla zmniejszenia tarcia można zastosować wózek z łożyskami tocznymi lub wykładzinę teflonową. Po wzniesie-

niu przekrycia wiszącego dolne końce elementów podporowych 4 kotwi się we wgłębieniu podłużnym 7, najlepiej za pomocą przetyczki przechodzącej przez otwory w ściankach tego wgłębienia.

Zastrzeżenie patentowe

Sposób wznoszenia przekrycia wiszącego, **znamienny tym**, że elementy podporowe (4) umieszcza się we wgłębieniach podłużnych (7), po czym do górnych ich końców przymocowuje się zakotwienia elementów rozciąganych (1), a dolne ich końce przesuwają się w kierunku na zewnątrz, najkorzystniej za pomocą lewarów hydraulicznych (8) aż do projektowanego położenia poszczególnych elementów konstrukcji.

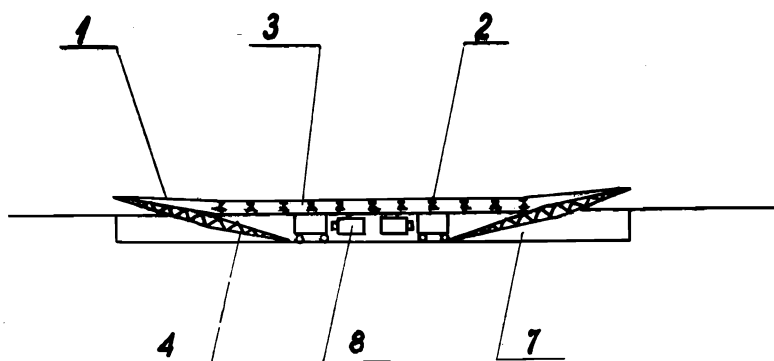

FIG. 1

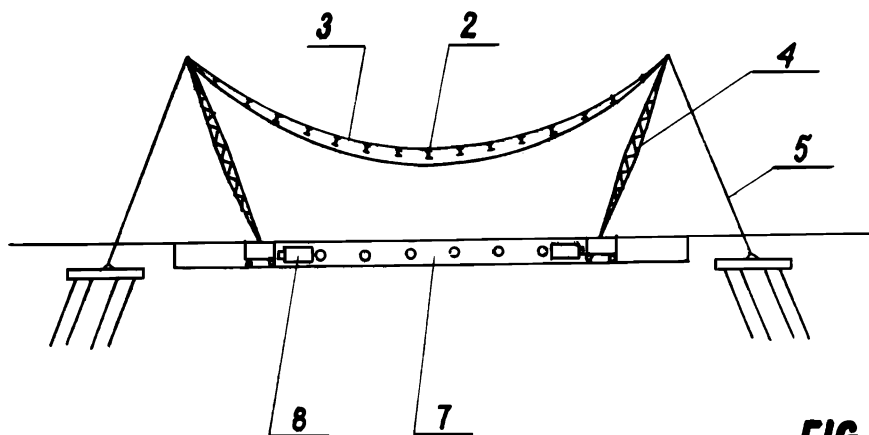

FIG. 2